

CHAMONIX - ZERMATT amb esquí de muntanya

Cada any per Setmana Santa ens fa molt mal temps, ja n'estem escarmentat, així que aquest cop enganyarem el temps marxant quatre dies abans de festes. Efectivament i així confirma la meva teoria, no hi ha ni un núvol, a punt de començar la travessa sota l'Aiguille Verte a Grands Montets. Som-hi!

Un descens desastrós (per la motxilla pesada, per les botes i per com dec esquiar de malament) arribem fins a la glacera d'Argentier, a partir d'aquí ja ens endinsem a l'alta muntanya dels Alps.

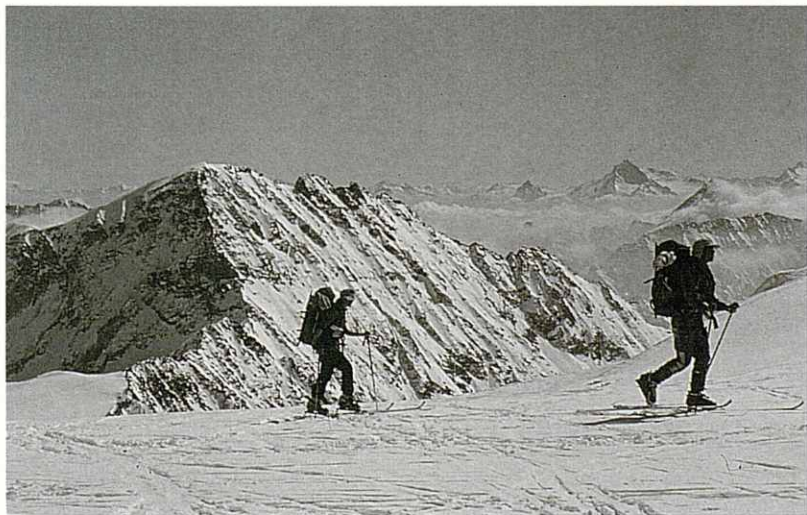
En comptes de fer una història de com va anar tot, faré el que jo diria la conclusió de la sortida.

Com a clàssica d'esquí de muntanya, considero gairebé com una obligació de fer-la per als amants d'esquí d'alta muntanya.

El paisatge agrest que ens mostra els Alps és tot un espectacle en gairebé tot el recorregut i evitar bastant bé totes les possibles zones de perill (però això no vol dir que no n'hi hagi). Hi ha possibles variants segons els dies, les ganes i els diners.

L'etapa més maca crec que és l'última que es baixa pel costat del Cerví, i la més pal potser la de remuntar la glacera d'Otamma.

Si fa mal temps, canvia molt la cosa, és fàcil despistar-se i, si fa bo, en aquesta època segueix la traça més marcada que quasi segur que et portarà al refugi correcte.

Coll de Valpellige, a prop de Zermatt

J. Barrancos